

Mensen behagen in het evangeliewerk

Moet de gezindheid die de apostel Paulus als volgeling van de Heer Jezus vervulde (zie Gal. 1:10), niet ook onze harten vervullen, als wij zien en horen wat in onze tijd de mensen in woord en geschrift aangeboden wordt, en vooral aan de gelovigen? De zwakheid van onze gezindheid in dit opzicht is er een bewijs van, hoe klein onze liefde tot onze broeders en zusters en onze zorg voor hen is. Mocht de Heilige Geest er meer dan tot nu toe in slagen, de harten van de kinderen van God hiervoor te verlichten en hun geweten te doen ontwaken. Laten wij tegelijkertijd zelf niet vergeten, dat wij verantwoordelijk zijn erop toe te zien *wat* wij horen of lezen en aan *wie* wij het oor lenen.

Sommige gelovigen menen vrij te zijn *alles* te lezen, *overal* heen te gaan. Maar over de grote schade, die deze 'vrijheid' al aangericht heeft, zou meer dan één gelovige, als hij dat wilde, veel bedroevends kunnen meedelen.

Op dit terrein speelt ook de vrees voor mensen heel vaak een grote rol. Men gaat hierheen of daarheen om buren of vrienden niet voor het hoofd te stoten; of ook wel om te worden aangezien voor mensen die ruim genoeg van hart zijn om over het een of andere verkeerde in leer of praktijk te kunnen heenzien. Maar hoewel het aan te bevelen is om ruim van hart en verdraagzaam te zijn, toch worden deze eigenschappen bedenkelijk, ja noodlottig als de waarheid van God op het spel staat. Om maar iets te noemen, als bijvoorbeeld de Persoon of het werk van Christus aangetast wordt. Met heilige jaloesheid waakte Paulus over de zuiverheid van de leer, zonder erop te letten of dit voor de mensen al of niet welgevallig was. 'Want tracht ik nu mensen tevreden te stellen of God? Of zoek ik mensen te behagen? Als ik nog mensen behaagde, zou ik geen slaaf van Christus zijn' (Gal. 1:vs. 10). Een trouwe dienstknecht van Christus te zijn en tegelijk te zoeken naar waardering van de kant van mensen, zijn twee dingen die onmogelijk kunnen samengaan. En toch spannen velen zich in om deze beide dingen met elkaar te verenigen. Paulus wist heel goed dat zijn onwrikbaar vasthouden aan de zuiverheid van het evangelie van Christus een aanstoot was voor de mensen en zelfs door gelovigen verkeerd kon worden begrepen. Het is ook nu nog zo, dat ieder die trouw pal staat voor de waarheid, erop moet rekenen te worden aangeklaagd als 'liefdeloos, hoogmoedig, onverdraagzaam, enzovoorts'. Maar wat doet dat er toe? Paulus sprak of schreef niet om mensen te behagen. Hij streefde alleen naar de goedkeuring van God en wenste in alles als een dienstknecht van Christus te zijn. Zouden wij hem niet willen navolgen?

R. Brockhaus